

SVOBODNA SLOVENIJA

AÑO XXXVI (30)
Štev. (No.) 24

ESLOVENIA LIBRE

BUENOS AIRES
16. junija 1977

Moralna zmaga Listine 77

Kakor proži kamen, če ga vržeš v vodo, vedno več in večje kroge in vzvalovi na daleč vodno gladino, tako odmeva po češkoslovaški vsebina „Listine 77“, čeprav nosi samo 241 podpisov in čeprav je vlada odločno odklonila zahtevani razgovor glede spoštovanja človekovih pravic, zajamčenih v Listini Združenih narodov in v Helsinškem dokumentu. Tudi ne utegne med narodom utišati odmeva Listine 77 vladino preganjanje podpisnikov in pristašev s staroznanimi šikanami komunističnega patenta.

O tem pripoveduje v intervjuju z Jules Hufom za švicarsko Die Weltwoche sopodpisnik Listine dr. Zdenek Mlynár, ki je bil (takrat še tajnik Osrednjega odbora češkoslovaške komunistične partije) vodja skupine za sestavitve „Akcijskega programa“ reformacijskih komunistov v Dubčekovi pomladi l. 1968. Na vprašanje, v čem vidi pomen Listine, meni Mlynár, da za zaradi policijskih in drugih represalij sicer ne more pričakovati od vsakogar javnega priznanja Listine, je pa le-ta drugače oživila: *desettisoči jo berejo, prepisujejo in širijo!* Proti temu je policija povsem brez moči. Zelo pogosto delavski sloj, ponajveč pa drami mladino vprašanje, zakaj vlada ne spoštuje človekovih pravic, kot se je mednarodno zavezala.

Namen Listine je, pravi Mlynár, sprožiti pobudo državljanov proti uradni samovolji. Čimbolj oblastniki preganjajo pristaše, tembolj si zapravljajo narodovo zaupanje. — *Čim suroveje postopajo, tem večja je moralna zmaga Listine*“, ugotavlja Mlynár. Tako se tudi tu uveljavlja zakon o vzrokih in učinkih.

Glede važnejših represalij proti pristašem Listine navaja Mlynár poleg aretacij odpuste iz služb brez odpovednega roka in prenehanja na nižja, nestrokovna in slabše plačana delovna mesta. Pri odpustih iz služb zaradi političnih razlogov je treba upoštevati, da obstaja v komunističnih delalah pravzaprav en sam delodajavec, zaposlitev pa je vezana na pristanek policijskih ali političnih organov. Na vsakem novem delovnem mestu zahtevajo spričevalo prejšnjega, ki v danem primeru vpiše kot razlog odpustitve: državi sovražno delovanje s podpisom Listine 77.

Taka „karakteristika“ jemlje prizadetemu pravice do brezposelne podpore in tak tudi ne more računati s prispevki prijateljev, ker ga v tem primeru preganja kazenski zakon kot „zajedavca“, kar je na češkoslovaškem zločin. Preostane mu samo sprejeti delo, ki mu ga določijo oblasti, kar pa je — prisilno delo za nedoločen čas ali celo doživetjsko. (Tudi Mlynárja so odpustili iz njegove službe na etnološkem oddelku Narodnega muzeja.)

Političnega brezposelnega izključijo iz enotnega delavskega sindikata in se torej prav v času najhujše nuje in potrebe ne more opreti nanj. Zato Mlynár poziva, naj se evropski sindikalisti zadevno obrnejo na češkoslovaške sindikate in na mednarodno delavsko federacijo za pomoč prizadetim.

V nadaljnjem poudarja Mlynár oporo, ki jo dobivajo pristaši Listine 77 od javnega mnenja, tiska, organizacij in vlad na Zahodu, kar daje gibanju za človekove pravice velik zagon in krha ostrino oblastvenih protiukrepov. Listina 77 je pravzaprav otrok Helsinkov, saj zahteva prav to, kar določa Helsinški dokument.

Nevarnost svetovne vojne med dvema svetovnima velesilama sili male narode pod okrilje enega ali drugega atomskega silaka, in to za ceno lastnih koristi, lastne suverenosti, kar deli svet v dva bloka. Zaradi tega se Mlynár ob zaključku intervjuja zavzema za sprostitev malih držav iz „blokovnega ozračja“, kar bi omogočilo uveljavljanje lastnih češkoslovaških upanj in idealov.

V Sovjetski zvezi — Samizdat, na Češkoslovaškem — Listina 77 (ali Pismo

ODLOČNA BESEDA LJUBLJANSKEGA METROPOLITA

Konec maja je bilo dostavljeno Ameriški domovini v Clevelandu pismo iz Slovenije, v katerem stoji med drugim tole:

„Na Veliki četrtek, 7. aprila 1977, je nadškof Pogačnik posvečal sveta olja. Navzoči so bili vsi ljubljanski župniki, vsi dekani škofije in polna stolnica ljudi. Nadškof Pogačnik je stopil naprej in je na mikrofoni takole govoril:

„Naše najvišje oblasti vedno pritiskajo name, da moram obsoditi škofa Rožmana, domobrance in belogardizem. Tega pa ne bom nikoli naredil. Škof Rožman je namreč toliko dobrega storil za našo škofijo in je bil tako dober škof, da ga ne bom nikoli obsodil.

Če so domobrance in belogardisti delali zločine, so jih delali tudi partizani.

Ker je danes Veliki četrtek, moramo premišljevati o ljubezni in o odpustitvi.

Želim, da to, kar sem povedal, poveš vsem drugim, da bodo vsi vedeli.

Tako je nadškof govoril in bali smo se, da ga bodo prijeli.

Čakali smo, da bodo časopisi o tem poročali, pa do sedaj še ni bilo prav nič slišati. Vse tiho.

Na Veliko noč popoldne (10. aprila)

je bila spet stolnica polna in smo bili tam vsi ljubljanski župniki. Nadškof je spet govoril in med drugim je takole rekel:

„Nepréstano vam pripovedujejo, da nas ne smete poslušati, ker smo zločinci. Vendar vam moram reči, da ne oznamamo svojega nauka, ampak Jezusovega. Če smo res zločinci iz časa vojne, kakor pravijo, pa se ravnajte po Jezusovem nauku, ki je rekel: Poslušajte jih, po njihovem zgledu pa se ne ravnajte!“

Ljubljanski nadškof dr. Jožef Pogačnik je star 75 let, po nastopu komunističnega režima v Jugoslaviji je bil dolgo časa zaprt, kot večje število drugih slovenskih duhovnikov, ki „komunistične resnice“ niso mogli in ne hoteli sprejeti. Dobro se zaveda nevarnosti, ki mu preti, ko je jasno govoril o pritisku, katerega stalno vrše nanj „najvišje oblasti“, toda ostal je zvest svoji vesti. V svoji odgovornosti je povedal pred vso stolnico, kaj od njega zahtevajo in poudaril, da se ne bo nikdar tej zahtevi podal. S tem je očitno hotel preprečiti možnost zlorabe svoje osebe za kako tako podtaknjeno izjavo od strani režima, hotel čuvati resnico in pravico, kot mu to velevala vest in — služba.

Tudi Jugoslavija napada ZDA

VEDNO VEČ SOVJETSKIH „TURISTOV“ V JUGOSLAVIJI

Jugoslovanski komunistični diktator Tito in njegovi svetovalci si ob podpisu helsinškega dogovora leta 1975 niso predstavljali, da se bodo znašli v vsaj neprijetnem, če že ne nemogočem položaju v zvezi z zasedanjem 1. nadaljevanja helsinške konference, ko so tako „širokogrudno“ ponudili jugoslovansko prestolnico za to zasedanje, ki se je začelo v sredo, 15. t. m. In ko so brali Carterjevo poročilo ameriškega kongresa ter izjave ameriškega zunanjega ministra Vanceja posebnih ameriških komisij o kršenju človekovih pravic v ZSSR in njenih socialističnih zaveznikih, med katere spada tudi Jugoslavija, so sklenili, da morajo vsaj v svojo obrambo nekaj storiti.

Tako je jugoslovansko partijsko vodstvo naročilo svojemu sedanjemu zunanjemu ministru Milošu Miniću, da je minulo soboto kot v odmev sovjetskemu protinapadu na ZDA tudi Jugoslavija storila isto skozi Miničeva usta.

Minić je namreč v izjavi beograjskemu tedniku Nin v zvezi z beograjsko helsinško konferenco posredno zagrozil Washingtonu, ko je dejal, da „ni alternativne za odjugo med Vzhodom in Zahodom“ in da so „spopadi glede človekovih pravic nevarni za mir in sožitje.“

Minić nadalje cinično ponavlja, da je „Jugoslavija, kot gostiteljica 34 držav na beograjskem zasedanju, zaskrbljena nad Carterjevim neprestanim ponavljanjem načel o človekovih pravicah, ker to lahko pripelje do konfrontacije z ZSSR glede splošnih človeških zadev in postopanja s političnimi disidenti.“

Minić v izjavi tedniku Nin grozi ZDA, da „ni alternative odjugi, miru, varnosti in sodelovanju“ in da „morajo sopodpisnice helsinškega dogovora polagati enako važnost vsem trem glavnim „košaram“ helsinškega dogovora in ne samo tretji, ki vsebuje določila o človekovih pravicah.“

Opazovalci ugotavljajo, da se v Beogradu pripravljata hud politični spopad med ZDA in ZSSR, ugibajo pa, v kakšni meri bodo Washingtonu in Moskvi sledili njuni zavezniki. Ugotavljajo, da

77), po drugih rdečih deželah bo namera kak drugačen kamen vzvaloval površje zatajevanega nezadovoljstva tlačenih ljudstev — čeprav Brežnjev dozdnevno s svojo ustavo pripravljata znova obdobje trde roke in bo verjetno kaj podobnega zaukazal tudi svojim še podložnim satelitom.

ima Moskva zagotovljeno slepo zaveznitvo Vzhodne Nemčije, Washington pa Zahodne Nemčije, mnoge opazovalce pa je presenetil Miničev napad na ZDA, s čemer se je tudi Beograd javno postavil v sovjetske okope za napad na Zahod.

Opazovalci razvoja v Jugoslaviji tudi pošiljajo v zahodni svet poročila o vedno hujšem pritisku partije in njene policije na jugoslovanske narode in o vedno večjem zatiranju cerkvenega delovanja. Po Jugoslaviji se spreha tudi vedno večje število „sovjetskih turistov“, ki hodijo od hiše do hiše in sprašujejo prebivalstvo, kako se jim godi pod Titovim režimom, koliko zaslužijo, s čem niso zadovoljni, kakšne spremembe si želijo, itd. Ljudje preplašeni ne vedo, kako naj se zadržijo pred temi „turisti“ in kaj naj jim odgovorjajo ter se nekateri v svoji zaskrbljenosti nad bodočnostjo celo zatekajo po nasvete k jugoslovanskim policijskim oblastem. Te jih odpravljajo z izgovorom, naj kar sami urejajo zadeve s sovjetskimi „turisti“. V Jugoslaviji tudi gospodarstvo zahaja v vedno večje težave ter je zadnje tedne začelo primanjkovati celo nekaterih vsakdanjih potrebščin in živil, predvsem mesa.

Bližajoče se beograjsko zasedanje nadaljevanja helsinške konference in bližajoči se usodni trenutek Titovega odhoda z jugoslovanske politične pozornice zadajata prebivalstvu, predvsem pa pristašem Titovega partijskega režima resne skrbi in strah pred sovjetsko zasedbo. Vedno več prebivalstva ugotavlja, da se mu ne bi bilo treba bati nove okupacije tujega nasilnika, če bi se Jugoslavija ob koncu 2. svetovne vojne znašla na svobodnem Zahodu.

Sovjetski pritisk na rimsko vlado

(Iz pisma iz Evrope, z dne 25. maja)

Sovjetska zveza in tudi druge komunistične države so v zadnjem času ostro protestirale zoper to, da se nekatere države (npr. Združene države) vtikajo v njihove zadeve npr. glede spoštovanja človeških pravic. Komunisti so namreč razenja, da imajo samo oni pravico vtikati se v življenje in delovanje nekomunističnih držav.

V zadnjem času se je izvršil prav značilen in hud pritisk sovjetske zveze na rimsko vlado v čisto notranji italijanski zadevi. Sovjetski veleposlanik v Rimu je po nalogu svoje vlade zagrozil italijanski vladi, da bodo sovjeti in o

En un informe de 93 páginas enviado al Congreso, el presidente Carter dijo que Moscú y sus aliados comunistas europeos “No han alterado fundamentalmente su actitud” con respecto a las restricciones de los derechos humanos existentes en esos países. añadiendo que “han tratado de reducir el efecto pleno de las cláusulas de los acuerdos de Helsinki acerca de tales derechos, procurando mitigar el propósito de dichas cláusulas con una aplicación simbólica y selectiva”.

La réplica moscovita no tardó en llegar, y al día siguiente, en efecto, un despacho de la agencia Tass subrayaba que “una cosa es que la prensa burguesa especule en torno a la pretendida violación de los derechos del hombre en la URSS, y otra muy diferente es que el presidente de Estados Unidos se deje arrastrar por esa especulación cuando la alienta y la estimula”.

Asimismo, agregó la réplica moscovita, que la URSS no tolerará en absoluto esas injerencias, actitud que puede tener influencias negativas sobre las relaciones entre ambos países y sobre el apaciguamiento de conjunto “sin que haga tambalear en lo más mínimo la solidez del socialismo”.

Esta actitud reafirma la tradicional política marxista, de ingerencia constante en asuntos internos de los países democráticos occidentales, mientras rechaza toda crítica, investigación u comentario acerca de la situación imperante de su país, convertido en un enorme campo de concentración en una inmensa cárcel, tal cual lo expresara el disidente Bukovski.

„Slovenskega duha — slovenskega srca“

LEPO JE BILO NA BINKOŠTNO SREČANJE 29. MAJA 1977 V NEMČIJI

Tradicionalnega Binkoštnega srečanja slovenskih delavcev v Nemčiji se je tudi letos udeležilo okrog 3.000 rojakov iz vseh krajev Nemčije. Srečanje je bilo v Sindelfingenu pri Stuttgartu, kamor je prišlo 2.000 rojakov, in v Neussu ob Renu, ki je privabilo 1.000 ljudi.

Letošnje srečanje je bilo pod geslom „Slovenskega duha — slovenskega srca“. Za udeležence je bila ta nedelja polna sonca. Sonce ni sijalo le na modrem nebu, ampak tudi na obrazih ljudi, saj so za več ur doživljali košček slovenskega sveta na tujem. Polno slovenskega sonca so prinesli v Sindelfingen rojaki iz Sel na Koroškem in rojaki iz Tržaškega. Oboji so nastopili v programu. Plesna skupina iz Sel pod Košto, ki jo je pripeljal v Nemčijo gospod kaplan Ivan Matko, je navdušila občinstvo z lepimi koroškimi, premurskimi in gorenjskimi narodnimi plesi. Moški zbor iz Tržaškega „Fantje izpod Grmade“ pa je pod vodstvom večšega vodje Iva Kralja iz Slivnega doživel močan aplavz v cerkvi in v dvorani. V Neussu so slovensko sonce še bolj osvetlili rojaki iz Belgije. Njihovo kulturno-prosvetno društvo „Slomšek“ je nastopilo z zborovskim petjem in z narodnimi plesi. Aplavza za oboje ni hotelo biti konca.

V Sindelfingenu je slovensko sonce obsijalo tudi nemške povabljene goste: zastopstvo Cerkve, Caritasverbanda, Zveze katoliških delavcev, okraja Böblingen in tovarne Daimler-Benz. Vsi so izrazili presenečenje nad dobro organizirano prireditvijo, nad visoko udeležbo in prijaznostjo Slovencev.

Iz srečanja v Sindelfingenu smo še istega dne poslali v Slovenijo in drugam po svetu 1.200 pozdravov po razglednicah, ki smo jih za to priliko posebej izdali, in 400 pozdravov po balonih z napisom srečanja. Tako naj še drugi Slovenci zvedo, da slovenski duh v Nemčiji še živi in ga vsako Binkoštno srečanje ponovno poživlja. Ta srečanja so pač najmočnejši utrip verskega, narodnostnega in družabnega življenja slovenskih delavcev v Nemčiji. Na dosedanjih Binkoštnih srečanjih (letošnje je bilo 11. po vrsti) je bilo okrog 25.000 Slovencev. To je znak, da so zelo

priljubljena in so našla pravi prijem. Neredko slišimo, da v matični Sloveniji ne premorejo kaj veličastnejšega za ljudi kot to imamo v Nemčiji.

Pri cerkveni slovesnosti je v Sindelfingenu govoril gospod dr. Janez Zdešar iz Münchena, ki je delegat vseh slovenskih katoličanov v Nemčiji. Poudaril je, kako važna je vera v razsvetljevalno moč Svetega Duha pri reševanju problemov, s katerimi se soočamo v vsakdanjem življenju. Isto misel je razvijal pri verski slovesnosti v Neussu gospod Vinko Žakelj, navdušen kulturni delavec med Slovenci v Belgiji in Holandiji.

V popoldanskem programu v moderni dvorani „Messehalle“ v Sindelfingenu so poleg koroških in primorskih rojakov nastopili tudi otroci sobotne šole v Stuttgartu z narodnimi plesi in mladinskim orkestrom. Program je dopolnila točka „Pokaži kaj znaš“, v kateri so nastopili posamezniki in skupine. Posebej smo se navdušili za mladinski sekstet „Alpe-Adrija“ iz Bavarske. V sekstetu so trije slovenski in trije nemški mladinci. Vsi so bili v narodnih nošah, seveda gorenjskih. Vodi jih naš rojak Jože Soršak, ki jih je tudi pripeljal v Sindelfingen.

Poleg kvinteta naših delavcev, ki je skrbel za poskočno godbo, je množico udeležencev pritegnila tudi tombola s 600 dobitki, med njimi barvni televizor, stereo naprava, harmonika, šivalni stroj in lepa kitara. Tako je srečanje potekalo zelo živahno in pestro. Le eno je udeležence motilo: čas je prehitro tekkel.

CT

KDO SO PODPISNIKI AVSTRIJSKE DRŽAVNE POGODBE

Ljubljansko Delo je pri objavi pomembnih obletnic dne 14. maja t. l. navedlo, da so istega dne, t. j. 14. maja 1955 podpisali na Dunaju avstrijsko državno pogodbo zunanji ministri ZDA, ZSSR, Velike Britanije, Francije in Avstrije. To potrjuje stališče, da Jugoslavija ni podpisala omenjene pogodbe, kakor izhaja tudi iz objave pisma senatorja Cranstona in inž. Beveca v našem listu z dne 25. maja t. l.

Vprašanje disidentov gre sovjetom in ostalim komunističnim državam hudo na živce. Na vse kriplje se otepajo pritožb zoper njihovo postopanje z disidenti. Mnogi svetovni časopisi, ki so bili vedno naklonjeni sovjetom, pišejo sedaj obširno o preganjanju številnih sovjetskih pa tudi čeških, poljskih, jugoslovanskih državljanov, ki se ne strinjajo s partijskem glediščem. In to se dogaja sedaj tik pred konferenco v Beogradu, ki naj ugotovi, v koliko države podpisnice izvajajo določila te pogodbe.

Tudi italijanski komunisti se „razburjajo“ nad omenjenim postopkom sovjetskega veleposlanika Rižova v Rimu. Zavedajo se, da jim more tako sovjetsko vmešavanje močno škodovati.

L. J. Z.

SPOPAD MED ZDA IN ZSSR O ČLOVEKOVIH PRAVICAH

PRED ZAČETKOM BEOGRAJSKEGA ZASEDANJA

V sredo, 15. t. m., se je v Beogradu začelo pripravljeno zasedanje 1. nadaljevanja helsinške konference, ki je bilo določeno ob podpisu helsinškega sporazuma o evropski varnosti med 33 evropskimi državami ter ZDA in Kanado leta 1975.

Na tem zasedanju, ki se bo nadaljevalo s konferenco zunanjih ministrov držav podpisnic v septembru ter bo v celoti trajalo tja do decembra letošnjega leta, nameravajo proučiti, kako države podpisnice izpolnjujejo določila helsinške listine iz leta 1975.

Kakor je znano, je helsinška listina sestavljena iz treh „košar“, ali kakor bi normalno rekli, treh delov določil, ki so jih podpisnice obvezale izpolnjevati: košara, ki vsebuje določila o medsebojnih vojaških in diplomatskih odnosih, košara, ki je napolnjena z določili gospodarskega značaja ter košara določil o človekovih pravicah.

Ko so sovjeti in njihovi sateliti s Titovo komunistično Jugoslavijo vred leta 1975 podpisali v Helsinkih to Listino, si pač niso mislili, kakor je sedaj razvidno iz njihovega rohenja proti zahodnim podpisnicam glede problemov človekovih pravic, da se bo Zahod tako zagrizel prav v to košaro. V Moskvi in satelitih z Beogradom vred so računali v ZDA na Fordovo zmago in na nadaljevanje Kissingerjeve ameriške zunanje politike vsestranske odjuge, kakor si jo pač oni predstavljajo: popuščanje samo Zahoda in prodiranje komunističnega Vzhoda. Toda volitve so v ZDA drugače izpadle in novi predsednik Carter

se je zagrizel prav v košaro o človekovih pravicah.

Pred začetkom beograjskega zasedanja je Carter poslal ameriškega kongresu 93 strani dolgo poročilo o kršenju določil helsinške listine o človekovih pravicah s strani ZSSR in njenih satelitov. Carter v poročilu pravi, da „ZSSR in njeni evropski komunistični zavezniki niso bistveno spremenili svojega postopanja v zvezi z omejevanjem človekovih pravic... ZSSR in njeni evropski zavezniki so poskušali po podpisu v Helsinkih zmanjšati učinek določil o človekovih pravicah na svoje državljane. ZSSR in njeni zavezniki poskušajo nadomestiti namen teh določil s simboličnimi in selektivnimi dejanji.“

Carter v svojem poročilu napada ZSSR zaradi preprečevanja prostega izhoda iz države svojim državljanom in pravi, da „četudi sovjetski vodje trdijo, da morejo njihovi državljani emigrirati po določilih države, v praksi ta določila izpolnjujejo po svoji volji.“

Medtem, ko je Carter poslal svoje poročilo kongresu, pa je ameriški zunanji minister Vance dal več izjav pred komisijo, ki bdi nad izpolnjevanjem mednarodnih pogodb, katerih podpisnica je ZDA. Vance je izjavil, da se bodo ZDA v Beogradu zavzele za „izpolnjevanje v celoti in vseh podpisnic določil o človekovih pravicah in drugih določil helsinške Listine.“ Dodal je, da je po mnenju ameriške vlade „čim večja svoboda v prostem gibanju ljudi in idej prav tako važna za sodelovanje in varnost na dolgo dobo, kakor npr. obveščanje o

velikih vojaških manevrih.“ Vance je zardil, da so po mnenju ameriške vlade vsi trije elementi enako važni.

V Moskvi so na Carterjevo poročilo in na Vancejeve izjave silovito reagirali, ker se čutijo močno prizadete. Brežnjev je ukazal sovjetski tiskovni agenciji Tass razširiti po vsem svetu, uredništvu partijskega glasila Pravdi pa ponatisniti napad na Carterja in ZDA.

Tass in Pravda obtožujeta Carterja, da „se je pridružil sovražnikom odjuge“ in da „poskuša izpodkopati dogovore v Helsinkih leta 1975“. V napadu Tass in Pravda tudi trdita, da je „Carter odgovoren za neizrečena malicena“ helsinške pogodbe.

Tass in Pravda nadalje trdita, da „Carter osebno prihaja do najbolj absurdnih in divjih zavijanj glede uveljavljanja človekovih pravic v ZSSR“ in da „je povsem jasno, da poročilo, ki mu ga je pripravilo zunanje ministrstvo, ne dopušta nobenega dvoma, da so ga pripravili sovražniki odjuge. Carter in njegova vlada enostavno ignorirata svobodo vesti, vere in aktivnosti tujih časnika-jev v ZSSR, medtem ko se ne menita za kršitve človekovih pravic v ZDA.“

Tass in Pravda tudi pišeta, da „Carterjevo poročilo kongresu namenoma ignorira dejstvo, da ZSSR in druge socialistične države do potankosti in vztrajno izpolnjujejo vsa načela helsinške Listine, tudi spoštovanje človekovih pravic.“

Za konec Tass in Pravda trdita, da „razlik med Vzhodom in Zahodom o tolmačenju helsinških določil ne bi bilo, če bi Bela hiša iskreno poskušala izpolnjevati vsa določila helsinškega dogovora, namesto da namenoma izpodkopava ta dogovor.“

Politični opazovalci opozarjajo tudi na različnost stališč obeh državnikov do gospodarske in zunanje politike in opozarjajo na trmoglavost vztrajanje Podgornyjevo pri svojem. Eden globokih vzrokov za Brežnjevo utrjevanje svojega položaja pa je — strah pred pretečim uporom sovjetskih narodov proti centralizaciji in raznarodovanju politiki partijskega tajnika. Na to opozarja pariški komentator René Dabernat na osnovi podatkov njegovih resnih ruskih obveščevalcev.

Podgorny je bil za razliko od Brežnjeva vedno proti popolni nadvladi Rusov nad njuno rodno domovino Ukrajino. Ostal je nekako narodnostno (ukrajinsko) bolj zavezan. Brežnjev pa teži vzporedno s porastom svoje oblasti vedno bolj k centralizaciji državnega vodstva. Sovjetska zveza sestoji iz zveznih in avtonomnih republik, pokrajin in narodnih ozemelj, kjer živi okrog 150 narodnosti, čeprav vlada uradno priznava „samo“ stotine. Od tega je Rusov 53%, ostali so njihovi večni tekmeči Ukrajinci, baltiki narodi: Estonci, Letonci in Litovci, kavkazijski Georgijci, Armenci, Azerbajdžani, nadalje cen-

Ni dovoljeno ljubiti osebe kakor sladkosnednež, ki pravi: „Obožujem ostrige.“

Sv. Avguštin

Iz življenja in dogajanja v Argentini

Zadnji ponedeljek 13. t. m. se je zvezno sodišče izreklo v postopku okoli zadeve ALUAR in vsi trije obtoženi bivši vrhovni poveljniki oboroženih sil, general Lanusse (bivši predsednik), admiral Gnani in brigadir Rey so bili izpuščeni na svobodo. Je pa sodišče odločilo, naj se raziskavo o tej zadevi nadaljuje.

Razsodba je po mnenju opazovalcev precej lučna. Tvarina sodbe, o kateri smo svoj čas obširno pisali v našem listu, je tako meglena, da jo je težko obdelati sodnijsko. Pravzaprav je v postopku proti omenjenim trem bivšim funkcionarjem težko najti kakšno krivdo, ki bi jo omenjal in predvideval kaznen zanj civilni zakonik. Stvar je bolj politične narave. Zato se je o njej pravzaprav že izrekel Kongres za časa peronistične vlade, pa tedaj zaradi peronističnega vpliva parlamentarna obsodba ni prišla do veljave.

Argentinsko demokratično ustavno ogrodje predvideva za take primere prav direktni poseg Kongresa. Ker ta v dobi sedanje vojaške vlade ne zaseda, ostaja celotna stvar zelo v zraku. Šele podrobna raziskava, katere potek lahko zahteva mnogo časa, pa temeljita analiza raznih podrobnosti, bo pokazala, ali je v primeru ALUAR sploh mogoče aplicirati kazenski zakonik. Tedaj bo vrhovno sodišče šele lahko izreklo zadnjo besedo.

Proces se nadaljuje, je pa postavil v kaj slabo luč sodnika Marquarda, ki se je, kot kaže, nekoliko prenačil, ker je, brez dovolj jasnih dokazov, odločil preventivni zapor omenjenih treh bivših komandantov in bivšega obrambnega ministra Cáseres Moniá.

Na drugem področju pa je ta teden vzbudil pozornost gospodarski minister Martínez de Hoz, ki se je vrnil s poto-

vanja v Mehiko in ZDA. Pohvalil se je z uspehi potovanja, pa bolj omenjal notranje probleme, ki jih vlada skuša rešiti. Napovedal je industrijsko reorganizacijo. Vlada bo pripravila obširno proučitev, katere cilj bo povečanje uspešnosti in storilnosti industrije z vedno manjšimi stroški ter bo na ta način dosegla potrebno reaktivacijo.

Kar se tiče povišanja plač, snov o kateri je zadnje čase časopisje obširno razpravljalo, se minister noče izreči. Dobro ve, da vsaka napoved povzroči pričakovanje, pa tudi takojšnje zvišanje cen in povečani sunek inflacije. To pa hoče na vsak način preprečiti, saj cene že normalnim potom rastejo bolj kot si vlada želi.

Na vzgojnem polju je tudi prišlo do novosti. Po dolgem času premišljevanja in neodločnosti je vlada ponudila mesto vzgojnega ministra. Novi član vlade bo Dr. Catalán, ki bo verjetno nastopil svoje mesto prihodnji tork ali sredo.

Konec tega tedna (od sobote 18. do ponedeljka 20., ko je državni praznik), bo v Buenos Airesu vsenarodno zborovanje argentinske Katoliške akcije. Nad dvajset tisoč delegatov iz vse države se bo zbralo, da preuči dosedanje delovanje te laične cerkvene organizacije. Od zborovanja, ki je bilo v Tucumanu leta 1973, je katoliška akcija v državi doživela dobo preporoda; njeno poživljeno delovanje je tudi mnogo vplivalo na poživitev duhovniških poklicev. Argentinska Cerkev se, sredi raznih notranjih problemov, in v trenutku ko narod preživlja težke in odločilne čase za svojo bodočnost, pripravlja na nov zagon v osvajanju duš za božje kraljestvo. Sami škofje večkrat direktno ter indirektno priznajo pravo misijonsko poslanstvo, ki ga mora Cerkev vršiti v sicer pretežno krščanski deželi.

Brežnjev se kopiči oblast, a tudi skrite skrbi

TUDI SOVJETSKI ZVEZI PRETI NARODNOSTNI PROBLEM

Veliko je ugibanja o pravem vzroku Podgornyjeve „upokojitve“, oziroma njegovega zatona na državniškem in partijskem obzorju. Politični komentatorji poudarjajo in kažejo predvsem na najočitnejša: Nemo tekmovalje med obema Ukrajincema — Brežnjev in Podgornijem — za prvo oblastno mesto in položaj v Sovjetiji. Ta tihi boj med njima izvira že iz časa, ko je Stalinov naslednik Hruščev pritegnil Podgornyja iz vodstva ukrajinske partije v sovjetsko. Sedem let na to mu je preskrbel stolček v Politbiroju in ga končno spravil v partijsko tajništvo v Moskvi. Kljub temu je nato Podgorny „hvaležno“ sodeloval v spletki, ki je Hruščovu priskrbel „upokojitev“.

Takrat je Brežnjev, čeprav že tekmeč, še strpljivo pritegnil Podgornyja v sovladanje, saj mu je bil porok za ukrajinske in hruščevijanske pristaše. Kmalu pa se ga je iznebil iz tajništva in ga posadil na nepomemben predsed-

niški tron, kjer ga je skušal povsem osamiti. Odstavil je vse njegove ukrajinske somišljenike in prijatelje tako iz kijeviskih kot iz moskovskih vplivnih mest. Vendar ga nikakor ni mogel potisniti povsem na strankarski tir. Podgorny je posegel tudi aktivno v politiko in ne samo v reprezentančno predsednikovanje. Dobil je oslombo v mnogih, ki se niso čutili varne pred glavnim partijskim tajnikom Brežnjevem. Ker se ta drugače ni mogel dokopati tudi formalno do prvega v državi, čeprav je dejansko že vladal, in so mu spodbile vse druge zasnove, je Brežnjev oživil Hruščovo zamisel o spremembi ustave izza dobe destalinizacije. Počasi in potrpežljivo je kupal svoj načrt od l. 1972 naprej in končno z njim letos uspel. To bi pojasnjevalo Brežnjevo potezo s stališča osebnega odnosa do Podgornyja, oziroma do svoje osebne častiljubnosti, kar je pri njem gotovo močan činitelj.

daljnega šolanja na slovenski fakulteti ukrajinske univerze (pa se jih žal tako malo odzove!) in višjega šolanja sploh. Vsi govorijo o pomenu sodelovanja v organizacijah slovenske skupnosti in o vzdrževanju duha svojih staršev, ki so ga rešili iz pomora leta 1945. Ta duh, ki je postavljen na temeljni kamen naših žrtv, naj bo prava dediščina, na kateri naj grade ti mladi svoje poslanstvo v svetu in v Argentini posebej. To je večina misli v tem albumu nasvetov vstopajočim v svet, ki so pisani iz ljubezni do mladine, slovenske skupnosti in vsega naroda. Le en članek (za uvod nim govora najdaljši — 8 strani), je pisan „iz svete jeze“, kot pravi pisatelj, F. Dolinar, izumitelj posrečene besede „zdomstvo“ za oznako naše politične in ideološke emigracije. V članku, ki po vsebini in prijemu, tudi besednem slogu, vidno izpada iz celotnega okvira, na naše „javno delovanje“, na „slovenski kolektiv“, kateremu postavlja v nasprotje resnično zavedno „skupnost“, pojem, ki mu ustreza samo manjšina, dočim je „velikanska večina emigracije že odtujena prvotnemu zdomskemu namenu.“ In to, pravi, „po krivdi naših takomenovanih vodstev“, razdomskih vodstvaričev, zaradi njih „brezsrčnega, brezmožganskega in brezhrbteničnega obnašanja,“ ki je krivo, da so množice zapadle v politično in kulturno apatijo in v konsumistična okoljem prilagodljivo demoralizacijo.

Mislím, da je to krivica do vseh, ki se tako brezinteresno posvečajo javnemu delu med emigracijo za ohranitev slovenstva ter naravnost vabilo mladini, naj se odvrta od javnega dela, v katero bi jo radi spravili vsi drugi pisci. Je vaba k preziru avtoritete, k apatiji do vsega organizacijskega dela ter članek nikakor ni izpodbija mladini, ki stopa na slovensko življenjsko pot — v slovenskem „kolektivu“, kakor pravi on. Tudi v tem izpada iz okvira.

Je vaba k preziru avtoritete, k apatiji do vsega organizacijskega dela ter članek nikakor ni izpodbija mladini, ki stopa na slovensko življenjsko pot — v slovenskem „kolektivu“, kakor pravi on. Tudi v tem izpada iz okvira.

Je vaba k preziru avtoritete, k apatiji do vsega organizacijskega dela ter članek nikakor ni izpodbija mladini, ki stopa na slovensko življenjsko pot — v slovenskem „kolektivu“, kakor pravi on. Tudi v tem izpada iz okvira.

Je vaba k preziru avtoritete, k apatiji do vsega organizacijskega dela ter članek nikakor ni izpodbija mladini, ki stopa na slovensko življenjsko pot — v slovenskem „kolektivu“, kakor pravi on. Tudi v tem izpada iz okvira.

Je vaba k preziru avtoritete, k apatiji do vsega organizacijskega dela ter članek nikakor ni izpodbija mladini, ki stopa na slovensko življenjsko pot — v slovenskem „kolektivu“, kakor pravi on. Tudi v tem izpada iz okvira.

Je vaba k preziru avtoritete, k apatiji do vsega organizacijskega dela ter članek nikakor ni izpodbija mladini, ki stopa na slovensko življenjsko pot — v slovenskem „kolektivu“, kakor pravi on. Tudi v tem izpada iz okvira.

Je vaba k preziru avtoritete, k apatiji do vsega organizacijskega dela ter članek nikakor ni izpodbija mladini, ki stopa na slovensko življenjsko pot — v slovenskem „kolektivu“, kakor pravi on. Tudi v tem izpada iz okvira.

Je vaba k preziru avtoritete, k apatiji do vsega organizacijskega dela ter članek nikakor ni izpodbija mladini, ki stopa na slovensko življenjsko pot — v slovenskem „kolektivu“, kakor pravi on. Tudi v tem izpada iz okvira.

Je vaba k preziru avtoritete, k apatiji do vsega organizacijskega dela ter članek nikakor ni izpodbija mladini, ki stopa na slovensko življenjsko pot — v slovenskem „kolektivu“, kakor pravi on. Tudi v tem izpada iz okvira.

Je vaba k preziru avtoritete, k apatiji do vsega organizacijskega dela ter članek nikakor ni izpodbija mladini, ki stopa na slovensko življenjsko pot — v slovenskem „kolektivu“, kakor pravi on. Tudi v tem izpada iz okvira.

Tine Debeljak

Med knjigami in revijami

SLOVENSKA KRI IZ RODA V ROD

Z majhno zamudo naznanjamo to brošurico Srednješolskega tečaja ravnatelja Marka Bajuka, ki je izšla ob koncu šolskega leta 1976 (dasi bi morala iziti že leto prej!). Toda opravičilo naj nam bo prav tisto, s katero uredništvo — Pavel Rant — opravičuje svoje enoletno zamudo: „Je zamuda, pa ne prepozno za slehernika, ki mu je slovenska stvar sveto poslanstvo.“ —

Je to neke vrste zbornik čestitk in navodil, ki so jih napisali v album 26 tim „abiturientom“ Srednješolskega tečaja ravnatelja Marka Bajuka v Buenos Airesu ob odhodu „iz šolskih klopi“ slovenski možje in žene z najrazličnejših postojank v slovenski skupnosti. Lepa zamisel, pa tudi izvršitev, lep spomin na sklep slovenskih srednjih šol, pa še lepši na „tridesetletnico slovenskega zdomstva 1945—1975“, kateri je brošura posvečena.

Urednik prof. Pavle Rant je postavil — kot razredni letnik — svojim učencem tri vprašanja: 1. Kaj bi mi rekli ob odhodu iz tečaja? 2. Kako gledate na našo vlogo v slovenski skupnosti, posebej še v Argentini? in 3. Kakšno se vam zdi bodočnost slovenskega naroda? Sleherni naj poišče po lastni izbiri svojega „botra“, ki naj mu odgovori na stavljenja vprašanja. In ti odgovori so vsebina tega „albuma“.

Urednik je postavil na čelu knjige besede Zorka Simčiča, govorjene na

21 Slovenskem dnevu v dvorani Našega Doma v San Justu 25. aprila 1976. Govor je bil priobčen skoraj v celoti v Svobodni Sloveniji, toda pisatelj ga je za objavo v brošuri dokončno priredil in zdaj odpira pogled v življenjske nasvete našim abiturientom z značilnim naslovom: „Zvestoba nazaj — poslanstvo naprej.“ (10 strani). V naslovu je že vsa vsebina: povezanost nazaj z vse mi našimi rodovi in našo zgodovino, pa se zavedati našega poslanstva v zdomstvu, ki ga imamo kot pripadniki Slovenije v svetu, do slovenskega naroda.

Nato sledijo odgovori na stavljenja vprašanja, ki so jih pisali duhovniki, univ. profesorji, učitelji, obrtniki, uradniki, študenti žene, očetje itd. vseh stanov in starosti, kar je tudi značilnost knjižice. Naj navedemo ta imea (po abecednem redu, kot si sledi tudi v knjigi: Joža Andrejak, S. Batagelj, Miha Benedičič, dr. F. Blatnik, dr. Tine Debeljak, F. Dolinar, arh. M. Eiletz, J. Horn, A. Horvat, S. Jerončič, dr. M. Komar, Katica Kovač, dr. A. Kukovica, M. Loboda, V. Logar, M. Štefe, M. Osojnik, F. Rant, L. Rezeli, Anica Rode, Z. Simčič, R. Smersu, dr. A. Starc, T. Škulj, F. Urbanija, Iva Przegelj-Vivodova in Vera Zure. Vsi ti govorijo o pomenu razpota v življenje mladine, ki si odslej mora sama izbrati poklic in poslanstvo v življenju. Lepo je, da jih več poudarja tudi pomen na-

Evropski parlament v Strassbourgu

PRED PRVIMI VOLITVAMI

Sedanji evropski parlament s sedežem v Strassbourgu, ki ima 198 članov, imenovanih po parlamentih držav članic, bo zasedal še do konca drugega leta; do tedaj morajo v posameznih državah izvesti volitve. Seveda spremljajo dogodke v zvezi z volitvami v bodoči parlament v posameznih državah različno; intenzivnost zanimanja je pač vezana na notranji politični položaj.

V Italiji, ki jo pretresa precejšnja gospodarska in politična kriza — tega izraza sicer nečjejo priznati in govorijo o „zapletenosti položaja“ — je seveda nujno vse zanimanje trenutno obrnjeno v notranje probleme in le v manjši meri na zunanje. Med temi zunanjimi so tudi volitve v evropski parlament, čeprav je problem evropske integracije prisoten v italijanski politiki že od De Gasperija naprej. Vlada je sicer že pripravila okvirni zakon, ki sta ga odobrila senat in poslanska zbornica, a pripraviti pa mora še volilni zakon.

V ostali zahodni Evropi je zanimanje večje. Najživahnjejše je menda v Franciji. To je seveda tudi posledica odobritve obeh zakonskih osnutkov, tako okvirnega zakona kakor volilnega. Prvi sprejema obveznosti, ki so jih države sprejele na lanskem zasedanju glede volitev, drugi osnutek pa je volilni zakon sam. V Franciji je precej bojzani glede novega evropskega parlamenta, kajti Francozi se boje, da bi jim preveč omejeval nacionalno suverenost. Zato vlada, da bi pomirila kritike strank določa v okvirnem zakonu, da novi parlament ne bo smel presegati določenih meja, sicer Francija ne bo priznavala njegovih sklepov.

Najbolj je bil proti novemu zakonu nekdanji ministrski predsednik, predstavnik skrajne golistične struje Michel Debré, ki se trese za neodvisnost Francije; sedanji pariški župan in vodja golistov Chirac pa nasprotno pravi, da je v glavnem zakon kar dober. Komunisti se previdno izražajo in so v svojem proglasu začrtali, do kam more po njihovem seči evropeizacija. Je pa še več manjših skupin, ki so se odločno izjavile proti volitvam. Ena teh je zveza mladih golistov in monarhistična skupina v Nouvel Action Française, levičarji pa so seveda proti „ameriško-germanski Evropi“.

Sestava novega parlamenta

Sedanji imenovani evropski parlament ima 198 članov, novi izvoljeni pa bo imel 410 poslancev. Sestava bo naslednja: Nemčija, Italija, Velika Britanija in Francija po 81 (sedaj po 36), Belgija 24 (14), Nizozemska 25 (14), Danska 16 (10), Irska 15 (10) in Luksemburg 6 (6). Za ilustracijo še podatek: Za en poslanski sedež bo treba dobiti v Vel. Britaniji 503.000 glasov, v Luksemburgu pa le 34.000.

Francoski volilni zakon predvideva proporcionalni sistem, z omejitvijo, da liste, ki bi dobile manj kot 5% oddanih glasov, ne bodo mogli priti do poslanskega mesta. Kako se bodo odločili pri volitvah v drugih državah, je težko reči. V Angliji so volitve navadno po volilnih okrožjih, a še ni govora, kakšen red bo predložila vlada pri osnutku volilnega zakona.

SLOVENCI PO SVETU

FRANCIJA (Pariz)

Na prvomajskem srečanju je bilo res prijetno. Ob dveh šaljivih prizorih, ki so nam ju mojstrsko predstavili igralci pod vodstvom Janeza iz Argentine, smo se najprej od srca nasmejali, kako se je „zviti“ krčmar Franc pustil potegniti od Janeza in Ede ter Jožeta, ob drugem prizoru pa so si poročeni priklicali v spomin podobne dogodke ob svoji poroki, napeto sledili poročnemu spraševanju in se sami zaskrbljeno vpraševali, kako bosta Edo in Slavica „zvzivila“ pri strogemu gospodu Karlu.

Domača zabava je potekala v najlepšem razpoloženju, za katerega so pridno skrbeli muzikanti.

Znana slovenska slikarica ga. Marjanica Savinšek je darovala krasno umetniško sliko „Krizanteme“, ki jo je na licitaciji prodal v korist Slovenskega doma v Parizu g. Ciril, izlicital pa jo je za 1.500 F slovenski podjetnik Franc Turšič.

NEMČIJA (München)

Po več letih nas je spet obiskal v Münchnu zastopnik slovenskih škofov za zdomec in izseljenec škof Lenič. 15. maja je ob asistenci dveh duhovnikov masel v „slovenski“ cerkvi.

To je bilo pravo ljudsko slavlje, nekaj tako nepopisno lepega, da je težko povedati.

Fraznično razpoloženje je ustvarjala lepo okrašena cerkev, narodne noše, petje pevskega zbora Doneč zvon in ljudsko petje, pet prvoobhajancev in zares

V soboto 25. junija, ob 20

Spominska proslava v
SLOMSKOVEM DOMU

pod geslom

NE POZABITE NAS NIKDAR

Sodeluje SLOMSKOVA ŠOLA,
MLADINSKE ORGANIZACIJE in
pevska skupina „FANTJE NA VASI“.

Govori inž. Jernej Dobovšek.

Po sporedu v dvorani spreved mladine s slovensko zastavo in lučkami. Pri slovenskem znamenju molitev za žrtve in pesem Oče, mati...

Slovenska vas

Hladnikov dom

V nedeljo 26. junija ob 16. uri

PROSLAVA JUNAČEV IN ODKRITJE PLOŠČE

v spomin

padlim in pobitim domobrancem ter vsem protikomunističnim žrtvam

Govori: Ivan Korošec

MEDNARODNI TEDEN

VOJAŠKI ROK V SOVJETSKI ZVEZI — Po vseh državah teže za skrajšanjem vojaškega roka. Toda v Sovjetski zvezi so drugačnega mnenja. Z dekretom vrhovnega sovjeta so spet uvedli v vojski in letalstvu dveletni, v mornarici pa triletni vojaški rok. Razen tega so podaljšali tudi vojaško dobo služenja osebam z visoko izobrazbo. Doslej so izobraženci bili v vojski eno leto, nekateri pa 18 mesecev. Sedaj pa je ta doba podaljšana na dobo 18 mesecev do dveh let. Odpravili so tudi starostno omejitev aktivnih generalov, maršalov in admiralov. Doslej so morali s 60 leti v pokoj, sedaj pa morejo ostati še dalje v aktivni službi.

BOLIVIJSKI HODNIK DO MORJA — Zunanja ministra Čila in Bolivije sta podpisala sporazum o nadaljevanju pogajanj za bolivijski izhod na morje.

NAPAD NA TERORISTE — Holandska vlada je po dolgi in neuspešnih pogajanjih s teroristi Južnih Molukov, ki so imeli od 23. maja v svojih rokah kot talce šolske otroke in potnike nekega potniškega vlaka, dala nalog za napad. Teroristi so večino talcev pred tem izpustili, toda do sporazuma le ni prišlo. Ob vojaškem napadu je izgubilo življenje šest teroristov pa tudi dva talca.

NOVE SOVJETSE RAKETE — Glavni tajnik Nato (Organizacije severnoatlantskega pakta) Joseph Luns je sporočil, da je sovjetska vlada namestila nove rakete s srednjim dosegom, ki morejo doseči katerikoli cilj v Zahodni Evropi. Pripomnil je tudi, da ima nova sovjetska raketa tri bombe in jo je možno izstreliti s premakljivo platformo.

POPRAVEK

V zadnji številki našega lista smo objavili predavanje dr. Marka Kremžarja pod naslovom Naše korenine, odločitve in rast. V podnaslovu je izpadla beseda „akademskega“ in se mora podnaslov pravilno glasniti: Predavanje na letošnjem študijskem tečaju Slovenskega katoliškega akademskega društva v Buenos Airesu.

tiki. Mladinke celjskega Kladivarja so zbrale rekordno število točk — 14.128, kar doslej še ni uspelo nobeni mladinski ekipi.

FRANCOZINJA Chantal Langlace je ena redkih žensk, ki se ukvarjajo s maratonom. Pred kratkim se je na teku v San Sebastianu med 46 tekmovalci uvrstila na 14. mesto s časom 2:35,15. S tem časom bi prvega zmagovalca modernih olimpijskih iger Grka Spiridiona premagala za celih 23 minut, zlato kolajno pa bi osvojila še na Olimpiadi v Parizu leta 1924.

NA EVROPSKEM damskem prvenstvu v gimnastiki v Pragi so zmagale sovjetske tekmovalke. Sovjetske telovadke niso imele težjega dela, ker je romunska ekipa po nekaterih protestih odstopila od tekmovanja, za kar vsi pravijo, da je bilo „nešportno“. Presenečenje na tekmovanju v orodni telovadbi je pripravila mlada sovjetska telovadkinja, ki je prvič nastopila na mednarodnem tekmovanju. Jelena Muhina je osvojila srebrno medaljo za prvouvrščeno Latinino, razen tega pa je osvojila še tri zlate medalje na posameznih orodjih.

KOLINE

NA PRISTAVI

Na razpolago v soboto, 18. junija, od 18 dalje.

PORAVNAJTE ZAOSTALO NAROČNINO!

OSREDNJA HIŠA:

LOMAS DE ZAMORA

Av. Hipólito Yrigoyen 8854/62

Tel.: 243-2291

(med Boedo in Sáenz)

OBVESTILA

SOBOTA, 18. junija:

V Slomškovem domu očetovska proslava. Prirejata Slomškova šola in mladinske organizacije.

Zveza mater in žena iz Slov. vasi sporoča, da se ob 15 začne kuharski tečaj v Hladnikovem domu. Vodi ga. Eckerjeva.

NEDELJA, 19. junija:

V Don Boscovem zavodu v Ramos Mejia ob 10. sv. maša in procesija svetega Rešnjega Telesa.

Po procesiji v Don Bosco bo v Slomškovem domu na razpolago domače kosilo. Nakaznice v predprodaji. Dohodki v korist zavetišča dr. Gregorija Rožmana.

Zimski družabni popoldan v veliki dvorani Slovenske hiše, ki ga organizirata SDO in SFZ s pestrim programom. Začetek ob 16. uri.

Na Pristavi v Castelarju očetovska dan: ob 18. uri sv. maša; ob 19. uri akademija; ob 20. uri skupna večerja.

V Slomškovem domu ob 14 tekmovalje v keglanju z nagradami.

PONEDELJEK, 20. junija:

V Slovenski vasi bo v cerkvi Marije Kraljice ob 19. uri maša za pok. msgr. Janeza Hladnika ob 12-letnici njegove smrti. Vabi društvo Slovenska vas.

SOBOTA, 25. junija:

V Slomškovem domu ob 20 spominska proslava. Sodeluje Slomškova šola, mladinske organizacije, pevska skupina „Fantje na vasi“. Govoril bo inž. Jernej Dobovšek.

Na Pristavi v Castelarju ob 20. uri nadaljevanje in konec debatnega večera „Kako priti na Pristavi do leta 2000“.

NEDELJA, 26. junija:

V Slovenskem domu v San Martinu ob 10 spominska proslava za padle junake.

V Slomškovem domu sv. maša za vse žrtve komunističnega nasilja.

Proslava šolskih otrok na čast mladinskemu zavetniku sv. Alojziju s skupno sv. mašo in igro v Slovenski hiši ob 16. uri.

V Hladnikovem domu v Slovenski vasi bo ob 16. uri spominska proslava v čast našim pobitim domobrancem in vsem ostalim žrtvam v letih grozot. Govoril bo Ivan Korošec.

SOBOTA, 2. julija:

V Slovenskem domu v San Martinu ob 20 prijateljski večer ob domačih kravicah in pečenicah.

SREDA, 6. julija:

V Slovenski hiši ob 17 uri razgovor s Stankom Jerebičem. Vabi Zveza slovenskih mater in žena.

30 - 6 - 1977 — 0-30 = 5.000 — 31-50 = 10.000 — 2.000 = 60.000

KREDITNA ZADRUGA "SLOGA" z. z o. z.

Bmé, Mitre 97 — Ramos Mejía — T. E. 658-6574

SPOROČA: 23-7-1977 — v Našem domu, San Justo — Informativni sestanek. Poročila o polletni bilanci, o posojilih, o naložbah, o obréstitih, o poslovanju, itd.

Nagradno žrebanje — 3 nagrade po 10.000 vsaka, med člani, ki bodo do 30-6-1977 imeli v SLOGI naložbe v višini, ki je potrebna za polno posmrtninsko podporo \$ 60.000.—: člani od 0—30. leta starosti \$ 5.000.—, od 31. do 50. leta \$ 10.000.— in člani od 51. leta starosti dalje \$ 15.000.— Ta naložba vam je vedno na razpolago in vam medtem prinaša prav lepe obresti. Ni zastoj že več kot 2.000 rojakov, ki dobro vedo, da v SLOGI JE MOČ!

2.000 = 60.000 — 51 — 100 = 15.000 — 23-7-1977 — 3 x 10.000

Impuestos — IVA

Revalúos y Blanqueos

Contabilidades

Mecanización de Contabilidades

Liquidación de Sueldos y Jornales

Franci Zupančič

Rivadavia 945 - 1. nadstr., pis. 12

1002 Capital

Uradne ure po pismenem dogovoru

PODRUŽNICE:

EZEIZA

Ruta 205 (nasproti postaje)
Tel. 295-1197

C. SPEGAZZINI

Av. 25 de Mayo 136

SAN JUSTO

Almafuerte 3230

(eno kvadro od občine)

Vse za dom

Pohištvo

Dekoracije